

Hétvári Andrea

RILKE UTÁN

Hullámzik, megfeszül a teste,
törvény nélkül nincs múlt, jelen,
káprázat, hullás szüntelen,
míg tücsköt tűz a fű közé az este,

jövendőt szór egy ismerős tenyér,
a rothadáson túl formáz, lesújt,
minden dobbanás felmagasztosul.
Borpárlat, majd üres kenyér

az ember, vázában virág,
előtte fűszer, tiszta abrosz,
ősz mormol vagy tavaszt hoz,

vér és könny, asztalán egész világ,
ha minden egyes gyökérből kinő
a fatörzsekbe száműzött idő.

Pannon Tükör, 2017/6.